

GOSSIP GIRL
meets
THE CROWN

AMERICAN ROYALS

KATHARINE MCGEE

Proloog

Het verhaal over de Amerikaanse Onafhankelijkheidsoorlog en de geboorte van de Amerikaanse monarchie is je al wel bekend.

Je kent het misschien van de prentenboeken die je als kind las. Van de toneelstukken op de basisschool, waarin je dolgraag de rol wilde hebben van koning George I of koningin Martha, maar in plaats daarvan de kersenboom moest spelen. Je kent het uit liedjes en films en geschiedenisboeken, van die zomer toen je de hoofdstad bezocht en deelnam aan de officiële rondleiding door Washington Palace.

Je hebt het verhaal al zo vaak gehoord dat je het zelf zou kunnen voordragen: hoe kolonel Lewis Nicola na de Slag om Yorktown op zijn knieën viel voor generaal George Washington en hem uit naam van het hele land smeekte om de eerste koning van Amerika te worden.

De generaal zei natuurlijk ja.

Geschiedkundigen debatteren er graag over of alles anders zou zijn gelopen in een andere wereld. Als generaal Washington had geweigerd om koning te worden, maar in plaats daarvan had gevraagd om te worden verkozen als volksvertegenwoordiger. Een premier, of misschien zou hij een heel nieuwe naam voor de functie hebben gedacht, iets als ‘president’. Misschien zouden andere landen – Frankrijk, Rusland, Pruisen, Oostenrijk-Hongarije, China en Griekenland – geïnspireerd worden door het Amerikaanse voorbeeld en uiteindelijk hun eigen monarchieën afschaffen, waarna er een nieuw democratisch tijdperk zou worden ingeluid.

Maar we weten allemaal dat dat nooit is gebeurd. En je zit niet te wachten op een fictief verhaal. Je wilt het verhaal horen over wat er nu speelt. Hoe Amerika er nu uitziet, na tweehonderdvijftig jaar, met de afstammelingen van George I nog steeds op de troon.

Het is een verhaal over grandioze balzalen en achterafgangetjes. Over geheimen en schandalen, liefde en hartzeer. Het is het verhaal over de beroemdste familie ter wereld, met familiedrama's die zich afspelen op het grootste podium dat er is.

Dit is het verhaal van de Amerikaanse royals.

BEATRICE

Heden

Beatrice kon haar stamboom herleiden naar de tiende eeuw. Dat was eigenlijk alleen maar via koningin Martha's kant van de familie, al brachten de meeste mensen dat nooit ter sprake. Koning George I was immers niets meer geweest dan een omhooggevalen plantage-eigenaar uit Virginia, totdat hij met de juiste vrouw trouwde en vervolgens heel hard streed. Hij streed zo hard dat hij een belangrijke bijdrage leverde aan de onafhankelijkheid van Amerika, en werd door het volk beloond met een kroon. Maar via Martha kon Beatrice haar afkomst herleiden tot meer dan veertig generaties terug. Haar voorouders waren onder andere koningen en koninginnen en aartshertogen, geleerden en soldaten, en er was zelfs een heilige. 'We kunnen veel leren door achterom te kijken,' zei haar vader vaak. 'Vergeet nooit waar je vandaan komt.'

Je vergat je voorouders niet zo gauw wanneer je hun namen met je meedroeg, zoals Beatrice. Haar volle naam was Beatrice Georgina Fredericka Louise van het Huis van Washington, Kroonprinses van Amerika.

Beatrice' vader, Zijne Majesteit koning George IV, wierp haar een blik toe. In een reflex ging ze rechter zitten en luisterde ze aandachtig terwijl de hofmeester de plannen uiteenzette voor het Koninginnenbal van de volgende dag. Haar handen lagen verstrengeld op haar brave kokerrok, haar benen waren bij de enkels gekruist. Want zoals haar

etiquetteleraar er bij haar in had gestampt – door haar met een liniaal op de pols te meppen elke keer dat ze verslapte – sloeg een dame nooit haar bóvenbenen over elkaar. En de regels waren extra strikt voor Beatrice, want zij was niet zomaar een prinses: zij was ook de eerste prinses ooit die de Amerikaanse troon zou erven. De eerste vrouw die er koningin zou worden, en dan geen koningin-gemaal, getrouwd met een koning, maar een echte, regerende koningin.

Als ze twintig jaar eerder was geboren, zou zij zijn overgeslagen in de troonsopvolging en zou Jeff de volgende koning zijn geworden. Maar haar grootvader was er beroemd om dat hij die eeuwenoude wet had afgeschaft en had verklaard dat de troon in alle volgende generaties zou overgaan op het oudste kind, niet de oudste zoon.

Beatrice liet haar blik over de vergadertafel dwalen. Hij lag vol papieren en er stonden verschillende koppen koud geworden koffie op. Vandaag was de laatste sessie van het kabinet tot aan januari, wat betekende dat de dag vol was geweest met jaarafsluitingen en lange spreadsheets met analyses.

De kabinetsbijeenkomsten vonden altijd plaats hier in de Sterrenzaal, vernoemd naar de gouden sterren die op de blauwe muren waren geschilderd en het beroemde stervormige dakraam. De winterzon stroomde erdoor naar binnen en schilderde uitnodigende vlekken op tafel. Niet dat Beatrice ervan zou kunnen genieten. Ze had zelden tijd om naar buiten te gaan, behalve wanneer ze voor dag en dauw opstond om met haar vader te gaan hardlopen door de hoofdstad, geflankeerd door hun beveiligers.

Even vroeg ze zich af wat haar broer en zus nu deden, of ze al terug waren van hun stormachtige trip door Oost-Azië. Samantha en Jeff – een tweeling, drie jaar jonger dan Beatrice – waren een gevaarlijk stel. Ze waren levenslustig en spontaan, zaten vol slechte ideeën, en anders dan de meeste tieners hadden zij de macht om die ideeën ook daadwerkelijk uit te voeren, tot grote spijt van hun ouders. Nu, zes maanden nadat ze hun middelbareschooldiploma hadden behaald, was duidelijk dat ze geen van beiden wisten wat ze met zichzelf aan moesten, behalve vieren dat ze achttien waren

en nu volgens de wet alcohol mochten drinken.

Niemand verwachtte ooit iets van de tweeling. Alle verwachtingen – van de familie en eigenlijk van de hele wereld – waren als een withete spotlight op Beatrice gericht.

Eindelijk was de hofmeester klaar met zijn verslag. De koning knikte en stond op. ‘Dank je, Jacob. Als er verder niets is, dan schors ik de vergadering voor vandaag.’

Iedereen stond op en begon de kamer uit te lopen, terwijl ze klets-ten over het bal van morgen of over hun vakantieplannen. Ze leken hun politieke rivaliteit tijdelijk opzij te hebben gezet – de koning hield zijn kabinet gelijkmatig verdeeld tussen de Federalisten en de Democratische Republikeinen – al wist Beatrice dat die rivaliteit in het nieuwe jaar op volle kracht zou terugkeren.

Haar persoonlijke beveiligers, Connor, die buiten de deur naast de lijfwacht van de koning stond te wachten, keek op. Beide mannen waren lid van de Revere-wacht, het elitecorps van officiers die hun leven ten dienste stelden van de Kroon.

‘Beatrice, kun je nog even blijven?’ vroeg haar vader.

Ze bleef in de deuropening staan. ‘Natuurlijk.’

De koning ging weer zitten, en zij deed hetzelfde. ‘Nogmaals be-dankt voor je hulp bij de nominaties,’ zei hij, en hij knikte naar de alfabetische namenlijst die voor hem op tafel lag.

Beatrice glimlachte. ‘Ik ben blij dat je het ermee eens was.’

Morgen vond het jaarlijkse feest van het paleis plaats, het Kon-ninginnenbal, zo genoemd omdat koningin Martha koning George I op het allereerste kerstbal zover had gekregen dat hij tientallen Amerikanen ridderde die aan de Onafhankelijkheidsoorlog hadden bijgedragen. De traditie had sinds die tijd standgehouden. Elk jaar op het bal ridderde de koning Amerikanen voor hun diensten aan het land, waardoor ze lords of lady’s werden. En voor het eerst had hij Beatrice kandidaten voor het ridderschap laten aandragen.

Voordat ze kon vragen wat hij wilde, werd er op de deur geklopt. De koning zuchtte hoorbaar van verlichting toen Beatrice’ moeder de kamer in kwam.

Koningin Adelaide was via beide kanten van haar familie van adel. Vóór haar huwelijk met de koning was ze de erfgename geweest van zowel het Hertogdom Canaveral als het Hertogdom Savannah. De Dubbele Hertogin, hadden mensen haar genoemd.

Adelaide was opgegroeid in Atlanta en was haar delicate zuidelijke charme nooit kwijtgeraakt. Zelfs nu nog waren haar gebaren elegant: een schuin gehouden hoofd toen ze naar haar dochter glimlachte, hoe ze haar pols draaide toen ze op de notenhouten stoel rechts van Beatrice ging zitten. Karamelkleurige highlights glansden in haar dikke bruine haar, dat ze elke morgen krulde met krulspelden en dat ze met een haarband uit haar gezicht hield.

Zoals ze daar zaten – Beatrice ingesloten tussen haar ouders – kreeg ze het gevoel dat dit een hinderlaag was.

‘Hoi, mam,’ zei ze ietwat verwonderd. De koningin deed meestal niet mee aan hun politieke discussies.

‘Beatrice, je moeder en ik wilden het graag over je toekomst hebben,’ begon de koning.

De prinses knipperde ontdaan met haar ogen. Ze dacht altijd aan de toekomst.

‘Op een wat persoonlijker niveau,’ verhelderde haar moeder. ‘We vroegen ons af of er momenteel een... bijzonder iemand in je leven is.’

Beatrice schrok daarvan. Ze had dit gesprek vroeg of laat verwacht en had haar best gedaan om zich er geestelijk op voor te bereiden. Ze had alleen niet verwacht dat het al zo snel zou gebeuren.

‘Nee, niemand,’ verzekerde ze hun. Haar ouders knikten verstrooid; ze wisten allebei best dat ze geen verkering had. Het hele lánd wist dat.

De koning schraapte zijn keel. ‘Je moeder en ik hoopten dat je zou willen beginnen met zoeken naar een partner. Naar die ene persoon met wie je de rest van je leven wilt delen.’

Zijn woorden leken versterkt door de Sterrenzaal te galmen.

Beatrice had zo goed als geen ervaring op romantisch gebied; niet dat de verschillende buitenlandse prinsen van haar leeftijd het niet hadden geprobeerd. De enige die het tot een tweede date had geschopt, was prins Nikolaos van Griekenland geweest. Zijn ouders

hadden hem aangemoedigd om een semester aan een uitwisselingsprogramma met Harvard deel te nemen, overduidelijk in de hoop dat hij en de Amerikaanse prinses dolverliefd zouden worden. Beatrice was een paar keer met hem uitgegaan om hun families een plezier te doen, maar er was niets uit voortgekomen, ook al was Nikolaos als de jongere zoon van een koninklijke familie een van de weinige mannen die überhaupt in aanmerking kwamen om met Beatrice uit te gaan. De toekomstige monarch kon alleen trouwen met iemand van adellijk of aristocratisch bloed.

Beatrice had altijd geweten dat ze niets kon beginnen met de verkeerde persoon; ze kon de verkeerde persoon niet eens kussen, zoals alle anderen op haar college leken te doen. Niemand wilde immers hun toekomstige monarch vernederd naar huis zien afdruipe n a een studentenfeestje.

Nee, het was veel veiliger als de troonopvolger geen seksueel verleden had dat de pers kon uitpluizen: geen bagage van ex-vriendjes, geen exen die intieme geheimen konden verkopen in openhartige memoires. Er mochten geen ups en downs zijn in Beatrice' relaties. Als ze eenmaal openlijk voor iemand koos, dan was het definitief: ze zouden gelukkig moeten zijn, in een stabiele en toegewijde relatie.

Dat was voor haar al reden genoeg geweest om bijna nooit te daten.

Jarenlang had de pers Beatrice toegejuicht omdat ze zo zorgvuldig met haar reputatie omging. Maar sinds ze eenentwintig was geworden, had ze een verschuiving opgemerkt in hoe haar liefdesleven werd besproken. In plaats van toegewijd en deugdzaam waren de reporters haar eenzaam en meelijwekkend gaan noemen, of erger nog: frigide. Als ze nooit met iemand uitging, klaagden ze, hoe moest ze dan trouwen en beginnen met die o zo belangrijke taak: zorgen voor de volgende troonopvolger?

'Vinden jullie niet dat ik nog een beetje te jong ben om me daar al druk om te maken?' vroeg Beatrice, en ze was opgelucht om te horen hoe kalm haar stem klonk. Maar ze was dan ook lang geleden al getraind om haar emoties voor de buitenwereld te verbergen.

'Ik was net zo oud als jij nu toen je vader en ik trouwden. En het

jaar erop was ik zwanger van jou,' bracht de koningin haar in herinnering. Een zeer angstaanjagende gedachte.

'Dat was twintig jaar geleden!' protesteerde Beatrice. 'Niemand verwacht van mij... Ik bedoel... Het is nu anders.'

'We zeggen niet dat je morgen al naar het altaar moet rennen. We vragen je alleen om te beginnen erover na te denken. Dit zal geen gemakkelijk besluit worden, en wij willen je helpen.'

'Helpen?'

'Er zijn een paar jongemannen van wie we graag willen dat je met ze kennismakt. We hebben ze uitgenodigd voor het bal van morgenavond.' De koningin maakte haar gegreind leren handtas open en haalde een mapje tevoorschijn waar gekleurde plastic tabs uit staken. Ze gaf het aan haar dochter.

Op elke tab stond een naam. Lord José Ramirez, toekomstig hertog van Texas. Lord Marshall Davis, toekomstig hertog van Orange. Lord Theodore Eaton, toekomstig hertog van Boston.

'Proberen jullie me te kóppelen?'

'We geven je alleen maar wat opties. Jongemannen die een goede match zouden kunnen zijn.'

Beatrice bladerde verdoofd door het mapje. Het stond vol informatie: familiestambomen, foto's, rapportcijfers van de middelbare school, en zelfs de lengte en het gewicht van de jongens.

'Hebben jullie je spionnen ingezet om dit allemaal te krijgen?'

'Wat? Nee.' De koning keek geschokt bij de suggestie dat hij zijn privileges bij de Nationale Veiligheidsdienst zou misbruiken. 'De jongemannen en hun families hebben deze informatie vrijwillig aangeleverd. Ze weten waar ze aan beginnen.'

'Dus jullie hebben al met ze gesproken,' zei Beatrice houterig. 'En morgenavond op het Koninginnenbal willen jullie dat die... potentiële échtgenoten solliciteren?'

Haar moeders wenkbrauwen schoten protesterend omhoog. 'Solliciteren klinkt zo onpersoonlijk! We vragen je alleen maar om met ze te praten, ze een beetje te leren kennen. Wie weet, misschien zit er wel eentje bij die je verbaast.'

‘Misschien lijkt het inderdaad wel een beetje op een sollicitatie,’ gaf de koning toe. ‘Beatrice, als je iemand kiest, zal hij niet alleen maar je echtgenoot zijn. Hij zal ook de eerste koning-gemaal van Amerika worden. En getrouwd zijn met de regerende monarch is een fulltimebaan.’

‘Een baan die nooit ophoudt,’ viel de koningin hem bij.

Door het raam, beneden op het Marmeren Voorplein, hoorde Beatrice een uitbarsting van gelach en geklets, en één stem die moedig probeerde boven het lawaai uit te komen. Waarschijnlijk een rondleiding van middelbareschoolleerlingen op de laatste dag voor de vakantie. Die tieners waren niet zo veel jonger dan zij, en toch voelde Beatrice zich eindeloos ver van hen verwijderd.

Met haar duim ging ze door de bladzijden in het mapje en liet ze waaieren. Er stonden maar een stuk of tien jongemannen in. ‘Het is een vrij dun mapje,’ zei ze zachtjes.

Natuurlijk had Beatrice altijd geweten dat ze in een heel klein vijvertje zou vissen, dat haar opties qua romantiek ontzettend beperkt waren. Het was niet zo erg als honderd jaar geleden, toen het huwelijk van de koning een kwestie van publiek beleid was in plaats van een kwestie van het hart. Zij zou in elk geval niet hoeven trouwen om een politiek verdrag te bezegelen.

Maar het leek toch nog te veel om op te hopen: het idee dat ze verliefd zou kunnen worden op iemand van deze bijzonder korte lijst.

‘Je vader en ik zijn heel grondig geweest. We hebben alle zonen en kleinzonen van de adel uitgekamd voordat we deze lijst hebben samengesteld,’ zei haar moeder vriendelijk.

De koning knikte. ‘Er zitten een paar goede opties bij, Beatrice. Iedereen in dat mapje is slim, en attent, en komt uit een goede familie. Het soort man dat je zal ondersteunen zonder zijn ego in de weg te laten staan.’

Uit een goede familie. Beatrice wist precies wat dat betekende. Het waren de zonen en kleinzonen van hoge Amerikaanse edelen, al was het maar omdat de buitenlandse prinses van haar leeftijd – Nikolaos,

Charles van Schleswig-Holstein, groothertog Pieter – allemaal al waren afgefallen.

Beatrice keek haar ouders beurtelings aan. ‘Stel dat mijn toekomstige echtgenoot niet op deze lijst staat? Stel dat ik met géén van hen wil trouwen?’

‘Je hebt ze nog niet eens ontmoet,’ kapte haar vader haar af.

‘Bovendien zijn je moeder en ik ook gekoppeld door onze ouders, en kijk hoe goed dat is gegaan.’ Hij keek de koningin even aan met een glimlach vol genegenheid.

Beatrice knikte en was een beetje gerustgesteld. Ze wist dat haar vader haar moeder precies op dezelfde manier had uitgekozen: uit een korte lijst van vooraf goedgekeurde opties. Ze hadden elkaar maar een stuk of tien keer ontmoet voordat ze trouwden. En hun gearrangeerde huwelijk was uiteindelijk opgebloeid tot een echte liefdesmatch.

Ze probeerde de mogelijkheid te overwegen dat haar ouders gelijk hadden: dat ze best verliefd zou kunnen worden op een van de jongemannen in dit angstaanjagend dunne mapje.

Het leek onwaarschijnlijk.

Ze had die edelen nog niet ontmoet, maar ze kon nu al raden hoe ze zouden zijn: net zulke verwende, zelfingenomen jongemannen als de types die al jaren om haar heen draaiden. Het soort jongens dat ze altijd zorgvuldig had afgewezen als ze haar hadden meegevraagd naar een clubavond of corpsfeestje op Harvard. Het soort jongen dat naar haar keek en geen persoon zag, maar een kroon.

Soms, dacht Beatrice mitend, was dat ook hoe haar ouders haar zagen.

De koning zette zijn handpalmen op de vergadertafel. Om de gebruinde huid van zijn handen glinsterden een paar ringen: het eenvoudige goud van zijn trouwring en daarnaast de zware ring met het Grote Zegel van Amerika. Zijn twee huwelijken: met de koningin en met zijn land. ‘We hebben altijd gehoopt dat je iemand zou vinden van wie je houdt, en die ook kan omgaan met de vereisten die bij dit leven horen,’ zei hij. ‘Iemand die geschikt is voor jou én voor Amerika.’

Beatrice hoorde wat hij niet uitsprak: als ze niemand kon vinden die aan beide voorwaarden voldeed, moest Amerika op de eerste plaats komen. Het was belangrijker dat ze trouwde met iemand die dit werk goed aankon dan dat ze haar hart volgde.

En eigenlijk had Beatrice haar hart lang geleden al opgegeven. Haar leven was niet van haar, haar keuzes waren nooit helemaal de hare; dat wist ze al van kleins af aan.

Haar grootvader koning Edward III had ook zoiets tegen haar gezegd op zijn sterfbed. Die herinnering zou voor altijd in haar geheugen gegrift blijven: de steriele geur van het ziekenhuis, de gelige tl-verlichting, de dwingende manier waarop haar grootvader alle anderen de kamer uit had gestuurd. ‘Ik moet een paar dingen tegen Beatrice zeggen,’ had hij verklaard met die angstwekkende grom die hij alleen bij haar gebruikte.

De stervende koning had Beatrice’ kleine handen in zijn broze handen gepakt. ‘Lang geleden bestonden monarchieën zodat het volk de monarch kon dienen. Nu moet de monarch het volk dienen. Denk eraan dat het een eer en een voorrecht is om een Washington te zijn en wijd je leven aan deze natie.’

Beatrice knikte ernstig. Ze wist dat het haar plicht was om het volk voorrang te geven; dat vertelde iedereen haar al sinds haar geboorte. De woorden TEN DIENSTE VAN GOD EN LAND hadden letterlijk op de muren van haar kinderkamer gestaan.

‘Vanaf dit moment ben je twee mensen tegelijk: Beatrice het meisje, en Beatrice de troonopvolger. Als die twee mensen verschillende dingen willen,’ had haar grootvader gezegd, ‘gaat de Kroon altijd voor. Altijd. Zweer me dat.’ Zijn vingers sloten zich met verrassend veel kracht om de hare. ‘Ik zweer het,’ had Beatrice gefluisterd. Ze herinnerde zich niet dat ze bewust had besloten dat zinnetje uit te spreken; het leek wel alsof een grotere kracht, misschien wel de geest van Amerika zelf, haar tijdelijk in zijn greep had en de woorden uit haar borst had gerukt. Beatrice leefde bij die heilige eed. Ze had altijd geweten dat dit besluit in haar toekomst zou opdoemen. Maar dat het nu zo plotseling kwam – het feit dat haar ouders verwachtten

dat ze morgen al begon met het uitkiezen van een echtgenoot, en nog wel van zo'n korte lijst – benam haar de adem.

‘Je weet dat dit geen eenvoudig leven is,’ zei de koning nu vriendelijk. ‘Dat het er vaak van buitenaf heel anders uit ziet dan het echt is. Beatrice, het is essentieel dat je de juiste partner vindt om dit leven mee te delen. Iemand die je kan helpen bij de uitdagingen en kan delen in de successen. Je moeder en ik zijn een team. Ik had dit zonder haar allemaal niet gekund.’

Beatrice slikte met een samengeknepen keel. Nou, als ze dan moest trouwen ten gunste van het land, dan kon ze net zo goed proberen een van de opties van haar ouders te kiezen. ‘Moeten we de kandidaten doornemen voordat ik ze morgen ontmoet?’ vroeg ze uiteindelijk, en ze sloeg het mapje open bij de eerste bladzijde.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *American Royals*
Verschenen bij Random House Children's Books
© 2020 Katharine McGee
Voor deze uitgave:
© 2020 Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling: Lia Belt
Omslagillustratie: Carolina Melis
Omslagontwerp: Lumen; Zeno
Illustraties: Shutterstock
Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5278 8 (e-book 978 90 261 5279 5)
NUR 285, 302